

9

Claus per a entendre el món

Francesc Gisbert

Les cares
de la
integració

Edicions del Bullent

1a edició: novembre de 2007

2a edició: febrer de 2020

© 2007 Francesc Gisbert Muñoz

© 2007 Edicions del Bullent, SL

c/ de la Taronja, 16 • 46210 Picanya

info@bullent.net • ☎ 961 590 883

www.bullent.net

Disseny de la col·lecció i coberta: Miquel Mollà

Assessorament lingüístic: Àlvar Vanyó, Noèlia Martínez

ISBN: 978-84-96187-77-1

Dipòsit legal: B-48.070-2007

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor resten rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

ISBN 978-84-96187-77-1

1

QUATRE DESCONEGUTS A QUATRE CANTONS

Vaig introduir el braç just a temps. Les portes de l'ascensor es tancaven i vaig aconseguir entrar d'un pèl. A les vuit de la vesprada, anava ben ple. Em vaig fer un lloc en un cantó, el millor que vaig poder. Després d'un colp d'ull al voltant, vaig optar per desconnectar del món amb els auriculars del MP3.

Una jove, alta i rossa, es féu a un costat, en notar la meua espenta amb la motxilla i el paraigua. Tenia aspecte d'estrangera. Instintivament, vaig canviar-me la motxilla de muscle. Mai no se sap, vaig pensar. La jove se n'adonà i arrufà el nas. Davant per davant, hi havia una altra dona, de mitjana edat. Grossa i baixeta, els ulls pareixien dotats de vida pròpia. No treia la vista de damunt ni a la rossa ni, en especial, al xic negre de l'últim cantó de l'ascensor. Vestia roba blava de treball, tota bruta, i sostenia una escala metàl·lica a l'esquena. Devia ser un obrer. Vaig recordar que, mentre estudiava a casa d'Helena, havíem sentit picar al pis de dalt.

L'ascensor començà a descendir, lentament, amb un so d'engrenatges metàl·lics. Havia passat més de dues hores, amb Helena, compartint els apunts per al treball de classe. La senyora de mitjana edat, embotida en un abric verd cordat fins al coll, tossia i serrava les celles, sense perdre de vista ni l'escot de la rossa ni les mans del negre. El seu posat malagradós també m'afectà a mi. Vaig deduir que devia sentir la música dels meus auriculars, i que no devia enamorar-la Dover. Vaig apujar el volum, a risc de quedar-me sorda, només per fer la punyeta. Què es pensava?

De cop i volta, l'ascensor es parà en sec, amb una sotragada. L'estructura tremolà i els llums van parpellejar, fins a apagar-se. De seguida es va encendre un llum més suau, d'emergència. La dona de mitjana edat obrí els llavis i articulà una frase que no vaig entendre. Tots quatre intercanviàrem una mirada d'incredulitat:

–Em fa l'efecte que s'ha tallat l'electricitat –vaig insinuar, mentre em treia els auriculars.

–Què? –xislà la dona de l'abric fosc–. Vols dir que ens hem quedat atrapats?

Això semblava. Perquè l'ascensor no es movia. Vam prémer el botó d'emergència, però no funcionava. La dona no tardà a cridar i pegar palmellades a la porta, com una boja. Qualsevol hauria dit que espolsava una estora:

–Auxili, auxili!

–No s'esforce, no la sentirà ningú.

–I tu què saps?

L'estrangera rossa s'arrossà d'espatlles, indiferent al to enrabià i de menyspreu de la dona:

—He contat els pisos i ens hem detingut entre la planta tres i la quatre. Estan ocupades per oficines i, ara com ara, ja deuen haver-se'n anat tots els treballadors.

Aquesta resposta no va agradar a l'altra gens ni miqueta. Va parlar molt tranquil·la, amb un fort accent gutural de l'est. La dona continuà cridant i investint contra la porta fins que s'esgotà. Van passar uns quants minuts, sense que ningú no encertara a reaccionar. Com que hi havia espera per a estona, em vaig asseure a terra, igual que els indis. La xicota rossa em va imitar, mentre que el jove negre s'acomodava en un dels escalons de l'escala metàl·lica, contra la paret. La dona de l'abric fosc va ser l'única que restà dempeus, nerviosa i desconfiada, cordada fins al coll i abraçada a la bossa.

Va transcórrer un quart d'hora. Pensàvem que la llum tornaria prompte, però no fou així. Vam provar d'avisar a emergències amb els mòbils, però no hi havia cobertura a l'interior de l'ascensor. Vaig formular una hipòtesi:

—Deu ser la tempesta. Ha plogut tota la vesprada. Potser un raig ha inutilitzat alguna torre elèctrica. Potser tardaran hores a reparar-la.

—Però jo no puc esperar tant. Tinc coses importants a fer. M'esperen a casa, per amanir el sopar.

—Tots tenim coses importants, senyora —va contestar l'estrangera, flegmàtica—. Li importaria no cridar tant?